

Fp 3,7-14: *Cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všecko pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko. Pro něho jsem všecko ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista - spravedlností z Boha založenou na víře, abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtvýchvstání. Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši.*

Mt 5,43-45.48: *Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého.‘ Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. ... Budťte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.*

I. Start

Vždycky se najde, nač by si člověk postěžoval, a jsou lidé, kteří to dělají, kdykoli je potkáte. Posteskl si i autor dopisu, do kterého jsme nahlédli, apoštol Pavel. Je dobře, že napsal, v jaké je situaci a jak mu je. A je ještě lepší, že přitom nezapomněl, že něco může trápit i ty, s kým mluví nebo komu píše. A vůbec nejlepší je, že přemýšlí o tom, jak společně nesnáze unést a jak z nich najít cestu ven.

Ne že by Pavel něco zlého provedl, jen zkřížil cestu vlivným lidem a ti se postarali, aby už jim ji nekřížil. Skončil za mřížemi, spíš preventivně než za trest: aby to varovalo všechny, kdo by se jim snad také chtěli plést do cesty.

Není mu to milé. Ale větší starost si dělá o ty, komu píše. Má je hodně rád a doslechl se, že u nich získali velký vliv lidé, kteří tvrdí, že mají jasno, jak má člověk žít, a žádají to i po ostatních. Jistě: člověk by neměl žít, jak se mu kdy zrovna zamane. To, že nám Kristus vstoupil do života, se na nás nějak podepíše. Věřím že nás Bůh přijímá takové, jací jsme, a inspiruje nás, aby to s námi bylo lepší. Jenže ti lidé zdůrazňovali, že až budeme, jací máme být, teprve potom nás Bůh přijme. A měli spoustu podmínek a požadavků, jež byste pro ten účel měli splnit.

Jaké požadavky to jsou, to bývá dáno podle různých zvyklostí. Oni si je tenkrát nevycucali z prstu, převzali je z velmi důvěryhodné tradice, v jejich případě to bylo z Bible, konkrétně z Mojžíšova zákona.

V seznamu všech těch předpokladů bych já velmi dobře obstál, píše Pavel, a ne že by nebyly cenné, ale když je srovnám s tím, co nabízí Kristus, najednou vidím, že ty mé zásluhy jsou hodnotné asi jako nula celá nic. Tím se nechci Bohu legitimovat.

Na startu jsme si všichni rovni, ať přicházíme odkudkoli. Není to tak, že by Boží pozvání záviselo na naší víře a že by bylo jen pro někoho, a jiní že by byli předem diskvalifikováni.

II. Běh

Pozvání je pro všechny a my jsme teď společně obrazně řečeno na běžecské dráze. Lidé na té dráze usilovně běží: teď je dost jedno, co je za mnou, běžím k tomu, co je přede mnou, a to je cíl, nebeská cena.

Takhle apoštol vnímá náš život a víru. Nežijeme přece jen tak bezcílně, není jedno, kam to naše svištění časem míří. Jsme teprve na dráze a ještě není hotovo, i kdybych měl všelijakých předností na rozdávání. Zapomínaje, co je za mnou, věnuju se tomu, co je přede mnou. A přede mnou je cíl, který souvisí s Kristem.

Je tu však jedna těžkost. Kromě přátel a blízkých lidí s námi životem běží taky všelijací protivníci. O tamtěch ve filipském sboru Pavel míní, že "žijí přizemně a jejich bohem je břicho." Nevíme přesně, co to bylo

za lidi. Na první pohled vypadají, že se jen cpou a o víc se nestarají. Možná je to však jinak: možná se naopak přísně věnují nějaké dietě, od níž si slibují spásu, a proto si ji vybrali a povýšili nade vše. Jaktěživo by z toho důvodu nepozřeli, co vy s chutí spořádáte – v tom jim zajisté nikdo nemá co bránit, ale pokud sebe i vás podle toho začnou soudit, je tu něco špatně. I to může být za větou, že se jim žaludek stal bohem.

Člověk by neměl žít, jak se mu kdy zrovna zamane, ale není vázán tím, jak mu to naordinují ti druzí. Naše putování životem je vázáno něčím jiným: cílem, k němuž nás Bůh zve.

Jak by se ten cíl měl v lidském žití projevit? Možná by to šlo vyjádřit nějakou poučkou, ale Pavel volí raději příklad a poněkud nezvykle nabízí jako příklad sám sebe. Ovšem ne to, co jí nebo co dělá, to si zařídte po svém, ale nabídne tu k následování něco jiného. Tohle:

Jsme občané nebeského království. Že není na mapě, tím se nedejte splést. Na mapě není, a přece nás ovlivňuje a patříme do něj. Je to cíl, který máme teprve před sebou, ale už teď určuje životní trasu, kam poběžíme. Bylo by hloupé, kdybychom to vzali úplně jinam než k cíli.

Jsou mezi vámi lidé, kteří o tom něco vědí – ty následujte, píše apoštol. Nenásledujte je ve všem, co řeknou a udělají, následujte je v tom, jak dávají přednost Božímu kralování před vlastními ambicemi nebo strachem nebo lhostejností. Jsme přece občany Božího království, když věříme Kristu, a tak je tu něco, co naše ambice i starosti přesahuje: totiž vztahy, láska po způsobu Kristově.

III. Bud'te dokonalí

Pavel to všechno píše z kriminálu, kam ho – nevinného – na čas uklidili mocní. Bude se proti jejich svévoli bránit, není důvod k bezpráví mlčet. Je římský občan a využije toho k obraně, ale taky je občan Božího království a to je pro něj důležitější.

Cokoli jsem v životě zažil, úspěchy i prohry, zásluhy i křivdy, to všechno jde stranou jako nedůležité oproti setkání s Kristem. Bůh je

v tomhle světě přítomen svou láskou k nám, symbolem toho je Kristův kříž. Na životní pouti na každém kroku narážíme na lidi, kteří jdou v protisměru, protože si nad Boží lásku vyvýšili něco jiného, třeba svá vlastní pravidla. Co s nimi? Neopičte se po nich a taky se jich moc nebojte a spolehněte se na Boha, jehož vůle se děje v nebi, ale i na zemi taky (ač to není hned vidět, ale vyjde to najevo).

„Bud'te dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec,“ řekl Ježíš těm, kdo ho poslouchají. V dějinách se pak rozpoutala diskuse, jak má ta dokonalost vypadat, a v přílivu pravidel a receptů, který nebere konce, stojí za pozornost, že nebeský Otec dopřává slunce zlým i dobrým a déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jsme v tom nastejno a společně.

Bůh nás přijímá takové, jací jsme, a inspiruje nás, aby to s námi bylo lepší. Proto se neopičme po lidech, kteří touží, aby se jejich vůle děla nejen na zemi (toho někdy dosáhnou), ale i v nebi (to naštěstí nejde). Nenapodobujte je a nebojte se jich. Modlíme se přece jinak: „Bud' vůle tvá, Otče náš, jak v nebi, tak i na zemi.“ Díky tomu neztrácíme naději.

požehnání

“Natřikrát” se učíme setkáním s Bohem:

učíme se vnímat jeho vůli, která nás dobře vede k naší životní zemi zaslíbené, kde písničkou jeho dětí není pláč.

učíme se vnímat jeho lásku, která nám v oběti jeho Syna otevřela dveře, co je zabouchl lidský hněv, zloba a lhostejnost,

učíme se vnímat jeho naději, která nám posvítí na život, abychom neminuli jeho otevřenou náruč a nepřehlédli své bližní, kterým je také nabídnuta.

Kéž vás setkávání s Bohem Otcem, Synem i Duchem svatým naplňuje pravdou, láskou a nadějí, které jinde nejsou k máni, a kéž vás provází, kamkoli zamíříte. Amen.